

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: A. M.*, narozený X, státní příslušnost Běloruská republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.*, se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 29.8.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.8.2017 č.j. OAM-137/LE-LE05-LE25-PS-2017,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 29.8.2017 žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 22.8.2017 č.j. OAM-137/LE-LE05-LE25-PS-2017, jímž bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 5.12.2017. Žalobce namítal porušení § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., *správní řád* (dále jen *s.ř.*), § 46a odst. 1 písm. e) a § 47 zákona o azylu, Čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice (*Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu*) a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen **Úmluva**). Žalovaný dle žalobce nevzal v potaz vše, co vyšlo v průběhu řízení najevo, zejména, že žalobce na území České republiky (dále jen **ČR**) pobýval dlouhodobě, od roku

2015, legálně na základě uděleného víza strpění, a to i v čase vydání napadeného rozhodnutí, neboť o jeho vyhoštění nebylo pravomocně rozhodnuto. O správním vyhoštění žalobce bylo rozhodnuto dne 11.5.2015, nicméně správní orgán shledal v případě žalobce existenci překážek pro vycestování, proto tímto rozhodnutím nebyla stanovena doba k vycestování. Rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-83391-18/ČJ-2017-000022 byla stanovena nová doba k vycestování, a to na 20 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí mělo podle žalovaného nabýt právní moci dne 19.7.2017 a lhůta k vycestování z území ČR tedy uplynula dne 9.8.2017, toto rozhodnutí však žalobci řádně doručeno, navíc je zcela zjevně v rozporu se zákonem, jelikož správní orgán nerozhodl opětovně také o správním vyhoštění žalobce. K tomuto odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*) sp.zn. 7Azs 85/2016. V případě žalobce tedy došlo k vydání nezákonného rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování (které napadl samostatným odvoláním), následkem čeho došlo k vydání navazujícího nezákonného rozhodnutí o zajištění žalobce, který neměl důvod žádat o mezinárodní ochranu v situaci, když jeho ochrana před povinností vycestovat z území ČR byla již zabezpečena jiným institutem. Obava žalobce z návratu do země původu vznikla logicky hned po tom, jak se dozvěděl o nezákonném postupu správního orgánu, kterým mu mělo vízum strpění zaniknout, pročež o mezinárodní ochranu následně i požádal, proto se domnívá, že v jeho případě nemůže být řeči o naplnění důvodů k zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Dále nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že v jeho věci není možné uložení zvláštního opatření podle §47 zákona o azylu, protože až do doby zajištění pobýval na území ČR legálně, na známé adrese, na základě uděleného víza strpění, které si pravidelně prodlžoval, v ČR legálně pracoval, podnikal a byl správním orgánům kdykoliv k dispozici. Má v pronájmu nemovitost, ve které bydlí se svou přítelkyní a svým nezletilým dítětem, kterým obstarává svou práci finanční prostředky k živobytí. Zajištěním žalobce, který má navíc na území ČR uzavřenou pracovní smlouvu, se jeho rodina dostala do kritické sociální situace, kdy došlo k omezení prakticky jediného zdroje příjmů pro nezletilé dítě a partnerku žalobce. Zajištěn byl poté, co byl předvolán k obeznámení se se správním spisem v řízení o vydání dlouhodobého pobytu strpění, k němuž se dobrovolně dostavil, proto se žalovaným zjevně spolupracoval a v řízení nevyšly najevo důkazy, které by zpochybňovaly zájem žalobce se správním orgánem spolupracovat i nadále.

Žalobce také namítal délku zajištění, která mu byla uložena na 110 dnů (z maximální doby zajištění 120 dnů), protože nepovažuje své setrvání v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen *ZZC*) po tak dlouhou dobu za nevyhnutné, i kdyby byly naplněny podmínky k uložení zajištění. Žalovaný ve svém rozhodnutí sice uvedl důvody, které ho vedou k uložení povinnosti setrvat právě na dobu 110 dnů, žalobce se nicméně domnívá, že těmito úvahám schází jakákoliv individuálnost. Žalobce má na základě informací, poskytnutých z Ministerstva vnitra, vědomost, že ze strany žalovaného nedošlo ani v jediném případě žadatele o mezinárodní ochranu v ZZC k uložení zvláštního opatření, čímž je rovněž zpochybněna důslednost správní úvahy a její individuálnost také v případě žalobce. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*Žalobce k žalobě připojil mimo jiné kopii napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 22.8.2017 č.j. OAM-137/LE-LE05-LE25-PS-2017, žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v ZZC do 5.12.2017 podle § 46a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 46a odst. 5 zákona o azylu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že žalobce dne 17.8.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a

aktuálně se nachází v ZZC Balková. Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE Praha**) č.j. KRPA-293131-16/ČJ-2017-000022 ze dne 16.8.2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů v platném znění (dále jen **zákon o pobytu**), a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění z následujících důvodů:

Dne 14.8.2017 byla vyslána hlídka Policie ČR na pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen **OAMP**), kde se nacházel cizinec bez platného povolení k pobytu a k prokázání své totožnosti měl pouze neplatný cestovní průkaz totožnosti a nedisponoval žádným platným oprávněním k pobytu na území ČR. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob (dále jen **ENO**), když mu bylo správním rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-190535-19/ČJ-2015-000022 ze dne 11.5.2015 uloženo vyhoštění na dobu 3 let. Toto rozhodnutí však nebylo vykonatelné, neboť dle závazného stanoviska vydaného OAMP dne 11.5.2015 se na cizince vztahovaly důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu. Po opadnutí této překážky ve vycestování, když dle nového závazného stanoviska vydaného OAMP dne 16.4.2017 se na cizince důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu již nevztahovaly, byla rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-83391-18/ČJ-2017-000022 stanovena nová doba k vycestování, a to na 20 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.7.2017 a lhůta k vycestování z území ČR tedy uplynula dne 9.8.2017. Současně bylo zjištěno, že žalobci bylo uloženo vyhoštění na dobu 1 roku již správním rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-481395-23/ČJ-2013-000022 ze dne 8.1.2014.

Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 15.8.2017 žalobce sdělil, že si je vědom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, ale nevěděl, že důvody zabráňující mu vycestovat již pominuly a o této skutečnosti se dozvěděl až dne 14.8.2017, kdy se dostavil na pracoviště OAMP, aby se seznámil se spisovým materiálem. Do ČR naposledy přicestoval v roce 2013 a od té doby je zde nepřetržitě. Přijel za prací, bydlí společně se svojí přítelkyní a synem, v jehož rodném listě však není uveden, a které musí živit. Peníze na pobyt si vydělává prací na stavbách, nemá vazby k ČR a žádný majetek zde nevlastní. V Bělorusku žijí jeho rodiče, kteří žijí ve vlastním domě, a tři sestry. Je zdravý a neužívá žádné léky. Na území ČR páchal trestnou činnost, kradl v obchodě a dostal za to pokutu. Svůj cestovní doklad nechal v taxi a ztrátu nahlásil na Policii ČR a na ambasádě Běloruska v Praze. Na ambasádě mu dle jeho slov sdělili, že pro nový cestovní doklad se musí vrátit do Běloruska. Je pro něj nepředstavitelné, že by měl vycestovat z území ČR, protože zde nemůže nechat přítelkyni a svého syna. Dále uvedl, že nevycestuje a pokusí se o nějaké kroky, aby zde mohl zůstat, nejspíše zažádá o azyl. V Bělorusku podle svého tvrzení nemá kde bydlet, protože v domě u rodičů žijí jeho sestry, a nesehnal by tam žádnou práci, s rodinou je v pravidelném kontaktu.

Vyhoštění bylo jmenovanému uloženo správním rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-481395-23/ČJ-2013-000022 ze dne 8.1.2014 na dobu 1 roku z důvodu, že jmenovaný se dopustil krádeže v obchodním domě TESCO a přivolané hlídce nepředložil žádný doklad totožnosti, pouze kopii průkazu povolení k pobytu znějící na jméno S. Y. Do protokolu uvedl, že přicestoval dne 31.5.2013 a pro legalizaci svého pobytu na území ČR nepodnikl žádné kroky. Sdělil také, že mu v návratu do Běloruska nic nebrání a vycestuje dobrovolně, ale v průběhu řízení bylo zjištěno, že byl veden v ENO již v době od 7.5.2005 do 7.5.2010.

Dne 17.8.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, protože se v Bělorusku nedá normálně bydlet ani dýchat kvůli politice. Je tam ještě komunismus a Lukašenko je diktátor. K jeho matce domů chodí nějací lidé, vymáhají peníze a vyhrožují, že pokud se vrátí, půjde do vězení, protože v Bělorusku nebyl již více jak 3 roky a nepracoval, tak musí platit státu, když se tam narodil. Dodal, že když byla jeho přítelkyně a syn na návštěvě doma, tak nechtěli syna při odjezdu z Běloruska pustit přes hranice. Syn se narodil v ČR a stejně jako jeho přítelkyně má trvalý pobyt v ČR. Synovi je 3,5 roku a jeho přítelkyně nepracuje, takže se o rodinu stará a chtěl by se tady oženit.

Správní orgán k věci dále zjistil, že žalobce byl dne 19.9.2016 odsouzen rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 3. sp.zn. 14T 81/2016, které nabylo právní moci dne 22.1.2017, pro spáchání trestného činu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník*, k podmíněnému trestu odnětí svobody na 2 měsíce se zkušební dobou do dne 22.7.2018.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí citoval ustanovení § 46a zákona o azylu a sdělil, že posoudil všechny skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Učinil tak teprve po více než 4 letech nepřetržitého pobytu na území ČR, aniž by se kdy pokusil legalizovat si zde svůj pobyt v souladu s právním řádem ČR. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. V minulosti, a to opakovaně, právní řád ČR narušoval, kvůli čemuž mu bylo opakovaně uloženo nejen správní vyhoštění, ale dokonce byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody pro spáchání trestné činnosti, přičemž je v současnosti stále ve zkušební lhůtě. V průběhu výše popsaných správních řízení o vyhoštění i o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, se vyjadřoval v tom smyslu, že mu v Bělorusku nic nehrozí, z ČR však nevycestuje, protože zde žije jeho přítelkyně a syn. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu tyto důvody zopakoval a doplnil je obecnými deklaracemi ohledně diktatury v Bělorusku a tvrzením, že mu v případě návratu do Běloruska hrozí uvěznění. Je evidentní, že se jedná o skutečnosti, které mu byly známy, či mu být známy musely, pokud by byly pravdivé, již před jeho zajištěním. Žádost o mezinárodní ochranu je tedy účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění, jak ostatně také sám uvedl dne 15.8.2017 do policejního protokolu.

Žalobce evidentně ani podmíněný trest odnětí svobody nepřiměřl korigovat své jednání a respektovat právní řád ČR a své povinnosti. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Přitom odkázal na rozhodnutí NSS, sp.zn. 1Azs 349/2016, kde tento *konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.* Na tomto závěru nic nemění ani přítomnost přítelkyně a syna žalobce na území ČR, neboť žalobce není zapsán v rodném listě svého tvrzeného syna, nelze jej tedy považovat za jeho otce. Žalobce rovněž není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Vzhledem k tomu, že žalobce jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR uváděl mj. obavu z politické situace v Bělorusku a snahu zůstat se synem a přítelkyní, kteří žijí v ČR, bude jeho žádost nezbytně posuzovat standardně, tedy z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Z tohoto důvodu ani nelze předpokládat vydání rozhodnutí ve lhůtě 30 dní určené pro zrychlené řízení dle § 16 zákona o azylu. Zároveň však lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90-ti dní, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Při dodatečném zjištění skutečností majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.

Ve vyjádření ze dne 6.9.2017 žalovaný k žalobě mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále zopakoval informace z napadeného rozhodnutí a doplnil, že podle rozsudku NSS č.j. 5Azs 24/2008 ze dne 15.8.2008 „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“ Současně odkázal na rozsudek NSS ze dne 2.6.2016, č.j. 7Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K námitce žalobce týkající se nedostatečných důvodů pro zajištění, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016 č.j. 41Az 17/2016. Žalovaný dále uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné, o čemž svědčí nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou také uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území ČR, řízení o správním vyhoštění, neexistence významných vazeb na území ČR. Žalovaný trval na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince v ZZC neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto navrhl žalobu zamítnout.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným ohledně žalobce vyplývá, že dle protokolu o předání ze dne 22.8.2017 žalobce převzal osobně téhož dne napadené rozhodnutí, které tímto nabylo právní moci. Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC Balková dne 17.8.2017. Dále soud ověřil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného ze dne 6.9.2017 odpovídají obsahu

správního spisu. Navíc bylo ověřeno, že do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23.8.2017 žalobce uvedl, že Bělorusko opustil dne 1.5.2015 a přijel autobusem do Prahy na litevské vízum, přitom dle rozhodnutí o zajištění OPKPE Praha ze dne 16.8.2017 při výslechu dne 15.8.2017 tvrdil, že do ČR přicestoval letecky v květnu 2013 a od té doby nevystoupal.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán).* Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech rozhodnutí o zajištění cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.* Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.* Podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu *Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.*

Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*

Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jelikož to žalobce nenavrhoval a soud to neshledal za nezbytné (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, že v době zajištění nebylo pravomocné rozhodnutí o jeho vyhoštění, tedy neuplynula doba k vycestování žalobce z ČR. K tomuto soud uvádí, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že existují dokonce dvě pravomocná rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 8.1.2014 a 11.5.2015, přičemž pouze z důvodu nemožnosti vycestování dle § 179 zákona o pobytu, se rozhodnutí ze dne 11.5.2015 nestalo vykonatelným. Žalobce tedy nadále pobýval „legálně“ na území ČR, ačkoliv si byl vědom toho, že mu bylo již dvakrát uděleno správní vyhoštění, a že zde může zůstat pouze do doby, než odpadne překážka k jeho možnému vycestování, což se stalo po vydání závazného stanoviska vydaného OAMP dne 16.4.2017. Samotné rozhodnutí o vyhoštění žalobci či stanovení doby pro vycestování logicky nemůže být přezkoumáváno v rámci tohoto řízení, když proti němu lze podat odvolání, což žalobce dle svého tvrzení i učinil. Za situace, kdy zde však existuje pravomocné rozhodnutí o vyhoštění a stanovení doby k vycestování se presumuje správnost tohoto rozhodnutí a to až do jeho případného zrušení. Toto rozhodnutí je tedy závazné jak pro žalovaného, tak pro zdejší soud a je i řádným podkladem pro rozhodování o zajištění žalobce. Navíc bylo po celou dobu v zájmu žalobce zajímat se o aktuální situaci a postoj správních orgánů k možnosti vycestování, jelikož tento dobře věděl, že bezprostředně po odpadnutí překážky se na něj bude vztahovat povinnost opustit ČR. Je pak otázkou, zda lze vůbec v těchto případech hovořit o „legálním“ pobytu osob, u kterých bylo pravomocně rozhodnuto o jejich vyhoštění, fakticky je tedy jejich pobyt v ČR nežádoucí, ovšem z jiných objektivních důvodů, na konkrétní osobě nezávislých, je ČR nucena jejich přítomnost po určitou dobu strpět.

Jelikož jak obsah rozhodnutí ze dne 8.1.2014, tak ze dne 11.5.2015 o vyhoštění, byl žalobci znám, pak zcela nepochybně věděl, že mu přinejmenším v blízké budoucnosti hrozí realizace vyhoštění. V tomto směru je pak podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až ve chvíli, kdy je žalobce zajištěn, bezesporu účelové. Jak správně podotkl žalovaný, žalobci nic nebránilo, aby kdykoliv po roce 2013, kdy přicestoval do ČR, požádal o azyl z důvodů politické situace v Bělorusku. Veškeré žalobcem uváděné skutečnosti mu byly známy v rádech měsíců až let před jeho zajištěním a podáním žádosti, tedy mu nic nebránilo podat ji dříve. Tím, že žalobce prokazatelně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ZZC a to pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, byly naplněny všechny podmínky § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu pro jeho zajištění.

Následně se soud zabýval možností uložení zvláštního opatření podle §47 zákona o azylu. Podle rozsudku NSS ze dne 28.6.2017 č.j. 1Azs 349/2016-48 „*Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince...*“. Na základě judikatury NSS soud konstatuje, že žalovaný postupoval zcela v souladu se shora uvedeným názorem, jelikož velmi pečlivě zvážil a posoudil všechny relevantní skutečnosti ohledně žalobce. V jeho

neprospěch pak značně hovořila právě jeho pobytová historie, když se po vstupu na území ČR nesnažil svůj pobyt zlegalizovat, naopak mu bylo dvakrát uloženo správní vyhoštění, sám prohlašoval, že území ČR neopustí, tedy nerespektoval rozhodnutí správních orgánů a navíc zde páchal trestnou činnost. Neprokázal ani rodinné vazby na území ČR, jelikož jím uváděné dítě, jej nemá zapsaného jako otce v rodném listě a jeho údajná partnerka není jeho manželkou. O nevěrohodnosti žalobcových tvrzení navíc hovoří rozpor v jeho výpovědích, když dne 15.8.2017 do protokolu uvedl, že do ČR přicestoval letecky v květnu 2013 a od té doby nevystoupal, aby vzápětí dne 23.8.2017 uvedl, že Bělorusko opustil až dne 1.5.2015 a přijel autobusem do Prahy na litevské vízum. Případná nájemní smlouva k bytu a pracovní smlouva žalobce pak nemůže být zárukou toho, že by se skutečně zdržoval v místě svého bydliště a nadále docházel do zaměstnání, přitom předpoklad dobrovolné spolupráce mezi žadatelem a správním orgánem je základní podmínkou pro to, aby vůbec bylo možno začít uvažovat o uplatnění některé z alternativ zajištění. Soud tedy neshledal pochybení v postupu žalovaného, který se s nutností zajištění žalobce velmi obsáhle a srozumitelně vypořádal, přičemž soud nemá s ohledem na žalobcovu minulost o důvodnosti zajištění pochybnosti.

Poté soud přezkoumal stanovenou dobu zajištění žalobce, přičemž dospěl k závěru, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Žalovaný zvážil předpokládanou délku řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, a zohlednil i neochotu žalobce vystoupit z území ČR dobrovolně, řízení o správním vyhoštění, a neexistenci významných vazeb na území ČR (zejména rodinné vazby). Stanovená doba pak nijak nevybočuje z ustálené praxe správního orgánu, která je rovněž přijímána soudy ve správním soudnictví a je v souladu s maximální délkou zajištění dle zákona (*120 dnů*).

Závěrem pak soud uvádí, že námitky žalobce spočívající v porušení správního řádu, přijímací směrnice a Úmluvy byly zcela obecné a žalobce více nespecifikoval, jakých konkrétních pochybení se měl žalovaný dopustit, přičemž soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí žádnou nezákonnost neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zcela srozumitelné a vyčerpávající a nepostrádalo žádné náležitosti. Žalobce byl dne 16.8.2017 zajištěn, neboť svým jednáním opakovaně a dlouhodobě porušoval právní předpisy ČR i Evropské unie. Jak správně uvedl žalovaný, žalobce vědomě, svévolně, dlouhodobě neoprávněně pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a opakovaně také v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění, z čehož je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a s ohledem na splnění zákonných podmínek došlo k jeho zajištění na přiměřenou dobu za současné nemožnosti uložení zvláštního opatření. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud **žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).**

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení, proto žádnému z účastníků nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje

Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 13. září 2017

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně